

Без съмнение в том 2 от своето мащабно изследване „История на комунизма в България”, което ви представям в електронната библиотека на **desebg.com** днес, проф. **Диню**

Шарланов

е посветил на съпротивата на българското общество срещу комунистическата власт в страната.

Това не е случайно проф. Шарланов откри в края на 90-те години за българското общество изключително слабо известното на хората съпротивително движение на горяните. И ако в своята книга [„Горяните. Кой са те”](#) той акцентира върху проявите на въоръжената съпротива на горянското движение, то в том 2 на „Историята на комунизма в България” неговото проучване се разпростира, не само върху нелегалната, но и легалната съпротива.

Авторът разделя съпротивата срещу комунизма в България на четири етапа. Първият етап е от септември 1944 г. до обесването на лидера на демократичната опозиция Никола Петков през септември 1947 г. и последвалата забрана на опозиционните партии.

Вторият период е от 1947 до 1955 г. Нейната социална база е забранените опозиционни партии – БЗНС „Никола Петков”, Демократическата партия, Радикалната партия и Социалдемократическата партия През тези години съпротивата придобива масов характер и в селата в резултат на принудителните държавни доставки на селскостопански произведения и чрез отнемане на частната собственост върху земята с насилственото коопериране.

Написано от Христо Христов
Неделя, 12 Август 2012 20:09

Третият период е от 1955 до 1965 г. Той е характерен с тиха и прикрита съпротива. След Женевското съвещание през 1955 г. на СОЩ, СССР, Англия и Франция е направен първият пробив в „желязната завеса“, като „равновесието на страха“ между Запада и Изтока се измества с „мирно съвместно съществуване“. Надеждите за освобождение са заменени от разочарованието след съветските танкове при бунтовете в Берлин през 1953 г. и при народното въстание в Унгария през 1956 г., при които Западът остава пасивен.

Четвъртият период, който е най-продължителен, според Шарланов е съпротивата срещу съветизацията след 1965 г. до падането на Берлинската стена. .

Историкът отбелязва, че съпротивата засяга националната идентичност на страната и поради това има широка социална база. По думите му т. нар. антифашистско движение (1941-1944) не придобива масов характер, защото си поставя като край не само комунизирането, но и съветизирането на страната.

В книгата ще намерите подробен разказ, както за съпротивата на легалната опозиция до 1947 г. и нейното смачкване, така и за горянското движение. В специална глава са разгледани българската политическа емиграция и нейните чети.

Както и в [том 1](#) и тук авторът предлага в Приложението близо 150 страници препис на важни архивни документи.

Сред тях ще намерите интересни сравнения и статистика за репресиите. Така например Шарланов дава възможност за сравнение за убитите от юни 1923 г. до 9 септември 1944 г., които са 3246 души с избитите при комунистическата власт – 31 200 души.

Според изнесените от Шарланов данни към 1989 г. личният състав на ДС е 8000 души, а агентите – 129 460 души. Два милиона българските граждани са наблюдавани от Държавна сигурност.

„Изследване, което да разкрие анатомията на комунистическата тоталитарна система, е

Написано от Христо Христов
Неделя, 12 Август 2012 20:09

повече от необходимо, както сега, така и в бъдеще. Написаните след прецизни проучвания монографии са основата за подготовка на учебни помагала, от които поколенията могат да научат за комунизма и неговите престъпления.

Но това у нас не се случва. БКП/БСП не се разграничи публично от престъпленията на комунизма, нито ги осъди. Чрез риторични извъртания се прикрива античовешката същност на комунизма и се омаловажава съпротивата срещу него. Основната цел е да се заличи и унищожи националната памет”, аргументира дългогодишното си изследване проф. Диню Шарланов.

Двата фундаментални тома, издадени с твърди корици, са задължителни за библиотеката на онези, които искат знаят истината за комунизма в България, съветизирането ѝ и съпротивата срещу тях.

„История на комунизма в България”, том 2, проф. Диню Шарланов, изд. „Сиела”, 2009 г., 550 страници.